

Čo pomáha v komunikácii s dospelými.

1. Snažiť sa začínať rozhovor oslovením, jeho menom, ktoré mu vyhovuje.
2. Vyhybať sa prezývkam, ktoré mal ako dieťa.
3. Ak ho o niečo žiadame, je dôležité, aby to bola otázka, nie rozkaz.
4. Pri dospelých je dôležité, byť im príkladom ľudskosti a vyhybať sa tomu, čo nechceme, aby sa nám vrátilo, aby nás zrkadlili. Vyhybať sa zvyšovaniu hlasu, rozkazom, zákazom (bez diskusie a vysvetlenia), agresivite a útokom. (Nezabúdajme, že ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva).
5. Snažiť sa komunikovať čo najľudnejšie, a tak, ako chceme, aby on sa naučil komunikovať.
6. Je dôležité, nepredstierať príliš priateľské, ani ľahostajné správanie, dospelí neprijímajú neautentické správanie.
7. Nevyžadovať od dospelého, aby vyhovel našej prosbe alebo žiadosti hneď, bez času na spracovanie, pochopenie, prijatie, vyjasnenie, či diskusiu.
8. Nečakať hneď, že prizná zlyhanie alebo pravdu dospelého. Dopravme mu čas.
9. Je dôležité sa zmieriť s tým, že bude mať stále viac tajomstiev. Ak budeme pre neho bezpečný, prijímajúci, diskutujúci a bezpodmienečne milujúci a vytvárajúci pre jeho dospelosť, bezpečie, istotu, miesto, čas, rešpekt, úctu a toleranciu. Ak bude vedieť, že ste prísna(-y), ale spravodlivá(-ý), nie sudca a represia v jednom, bude nám skúšať dôverovať. Vzájomná dôvera sa buduje ťažko, stráca bohužiaľ ľahko. (E.T.Goddetová, 2001)

Spracovala: Mgr. Mariana Čukalovská, CPPPaP Humenné

sociálny pedagóg